

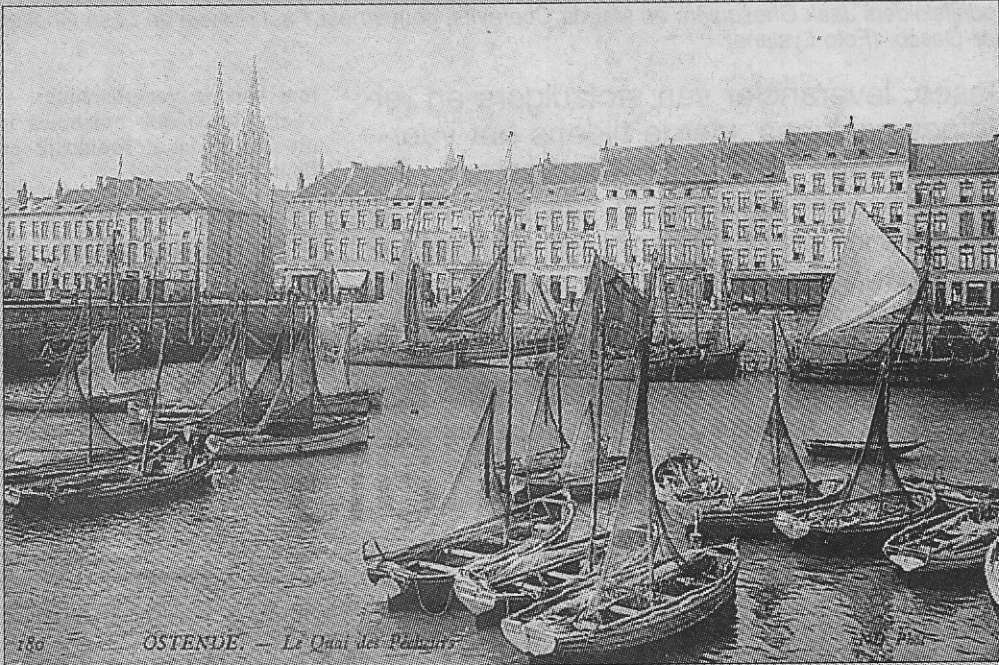
De Oostendse Visserskaai, einde van een periode

Met de werken die inmiddels gestart zijn voor het herschikken van de Visserkaai en het delven van een ondergrondse parkeergarage, verdwijnt er weer een typisch stukje Oostende.

Na de bijna veertig volkscafeetjes die één voor één plaats maakten voor restaurants van allerlei slag, na het opdoeken van de oude vismijn, de nettenbreiers op de kade en de druk in de weer zijn echte vissersvrouwen, blijft er niet veel meer over van de Visserskaai van weleer maar ook van het Visserskwartier in het algemeen.

Modern times

De vissers is vandaag trouwens nog moeilijk te onderscheiden van de gewone burger. Ook de taal is niet echt 'kaais' meer. Het echte platte dialect, dat iedereen graag hoorde, is bijna uitgestorven. Ooit was er een tijd dat kinderen die plat en gemeen durf-

De open garnaalschuiten in het Visserijdok omstreeks 1912.

den te spreken, het verwijs moesten horen „of ze mis-schien van de Kaaie waren...”

Een volkskermis is er op de Visserskaai niet meer. De succesvolle jaarlijkse Paulusfeesten worden wel op amper dertig meter van de Visserskaai georganiseerd, maar hebben niets met het volkse vissersle-

ven te maken. Het visserijdok op zich telt nog amper een tiental garnaalschuiten. De rest van de bassin is grotendeels ingenomen door pleziervaartuigen.

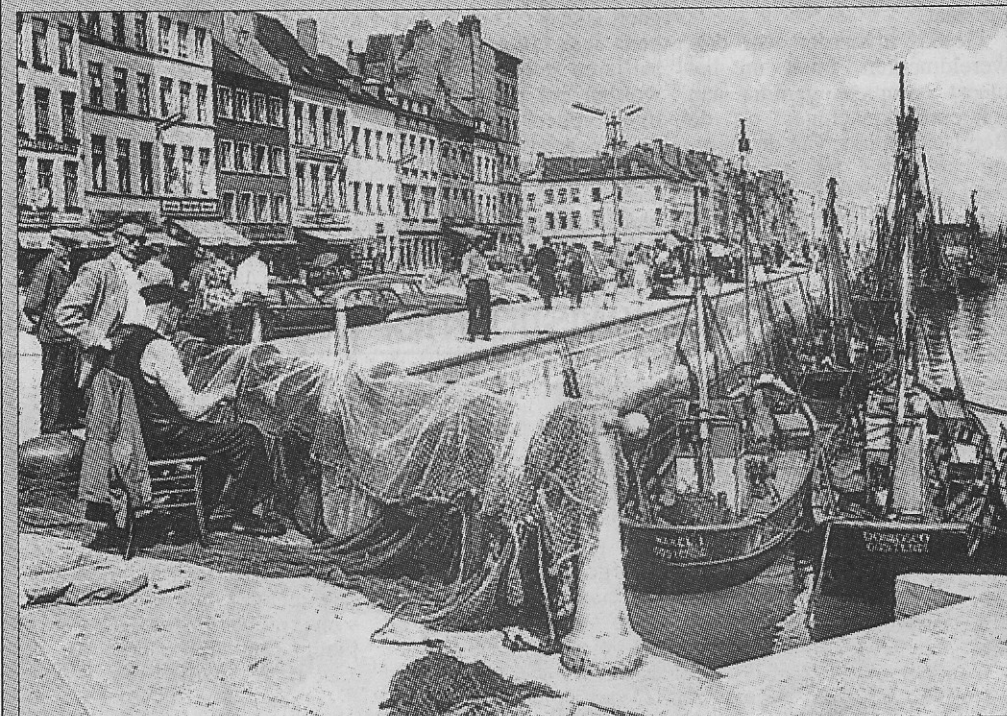
Oostende's topattractie

Met weemoed is het terugdenken aan bijvoorbeeld de

vistrein en de onmiskenbare geur van de 'visscherie' op de kade. Ook aan de vele visserscafé's waar men een 'smaksjé' kon eten gaande van een droogvisje tot een ingelegde haring of roggevlerekje. Vandaag de dag kan men op die plaatsen nu Italiaans, Grieks en exotisch eten.

We vragen ons angstvallig af of men niet aan het overdrijven is door alles wat zo typisch was aan de Visserskaai, te offeren aan de commercie in plaats van er Oostendes meest folkloristische attractie te accentueren. Het is immers zo dat men graag van het binnenland naar de kaai kwam om er de vissersspirit te ervaren. Die is er mettertijd verdwenen en het is alleen maar te hopen dat de vernieuwde kaai met de gewezen IJslandvaarder als museumschip op het droge en een gemakkelijk bereikbaar attractief aquarium, de kloof tussen het reële van de visserij en het toerisme weer kleiner wordt.

Wijken en site's verdwijnen en voor diegenen die het ooit mochten beleven, blijft alleen nog de herinnering. Zoals uit bijgaande prentkaarten blijken moet.

Oude visser herstelt netten op de kade. Anno 1950 zijn de eerste auto's al verschenen.

(Omer Vilain)